

Уморенъ отъ мисли, младия Габаръ се поиздигна на възглавката си и отпусна погледъ на вѣнъ.

Халата бучеше нѣкжде далечъ. Овошкитѣ въ градината не се вълнуваха; а небето на залѣзъ почваше да се разведря. Презъ продигналитѣ се облаци на югъ се мѣрна, като на сѣнъ, морето съ синитѣ си простори.

Стойко Габара се загледа на вѣнъ.

Небето бърже се разведря; като че магьосническа ржка дърпа нѣкаква тъмна завеса, задъ която просияватъ свѣтли лазури; разгъватъ се сини морски ширини: откриватъ се бѣли брѣгове, задъ които синѣятъ мълчеливи планини, мили далечни планини, като лазуренъ блѣнъ . . . А тамъ нѣкжде прелитатъ две по две голѣми ширококрили птици.

И въ теменужния здрачъ на потайни далнини, и въ замамливо открили се планини, и въ замисленитѣ ширококрили птици, и въ смълченитѣ снишени на северъ хоризонти, и въ мѣрналитѣ се сѣнки на подранила вечеръ — меланхолно и радостно наднича, шепне, пѣе нѣщо . . . Пѣе се нѣщо познато, мило, свидно . . . Чувствува се тжгата на роденъ край.

Когато вѣнъ се свечерява — душата се прибира у себе си. А когато пленникъ се прибере въ себе си — той заживѣва съ спомени и тжга по свидна бащиния.

— Какво става у тѣхъ! — изплува първа мисълъ. Какъ е сестра му, леля му! На кжде ли е татко му? . . . И мѣрна се въ унесения му погледъ тихия бащинъ домъ, стволеститѣ габари, като мили близнаци, извишени всрѣдъ равни двори . . . хармани, обори . . . и нивята, обширнитѣ бащини нивя . . . както ги виждаше лѣте, избуели, скласили, зашушнали за плодородна жътва . . . И за пръвъ пжтъ въ него се затопли ново чувство, което до сега не познаваше. Той бѣше чувалъ само отъ баща си за онова, което е красиво и мило, кога нивята скласятъ; той е виждалъ много пжти баща